

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

prosinec 2014

8. ročník / 12. číslo

„Den Páně přijde...“ (2P 3,10a)

Z kázání svatého biskupa Augustina

Věrnost vypučí ze země, spravedlnost shlédne z nebe

Probud' se, člověče! Pro tebe se Bůh stal člověkem. Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých a Kristus tě osvítí. Pro tebe, pravím, se Bůh stal člověkem. Věčně bys byl mrtev, kdyby se nebyl narodil v čase. Nikdy bys nebyl vysvobozen z hříšného těla, kdyby na sebe nebyl přijal tělo, jako mají hříšní lidé. Byl bys věčným ubožákem, kdyby ti nebyl prokázal toto milosrdenství. Nebyl bys znovu ožil, kdyby nebyl vyšel vstříc tvé smrti. Byl bys klesl, kdyby ti nebyl oporou. Byl bys zahynul, kdyby nebyl přišel.

Slavme radostně příchod naší spásy a našeho vykoupení. Slavme svátek, ve kterém velký a věčný den přišel z velkého a věčného dne do tohoto našeho tak krátkého a pomíjivého dne.

Jeho nám Bůh poslal jako dárce spravedlnosti, posvěcení a vykoupení. Tak se splnilo, co je v Písmu: Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.

Pravda vzešla ze země. Kristus, který řekl: Já jsem pravda, se narodil z Panny. A spravedlnost shlédla z nebe. Kdo věří v toho, který se narodil, ten dosáhne ospravedlnění ne sám ze sebe jakožto člověk, ale od Boha. Pravda vzešla ze země, poněvadž Slovo se stalo tělem.

A spravedlnost shlédla z nebe, poněvadž každý dobrý úděl a každý dokonalý dar přichází shora. Pravda vzešla ze země, tělo z Marie. A spravedlnost shlédla z nebe, poněvadž nikdo si nemůže nic vzít, není-li mu to dáno z nebe.

Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijme v pokoji s Bohem, protože spravedlnost a pokoj se políbily. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, protože pravda vzešla ze země. Skrze něho totiž máme přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Pavel neříká: „naší slávy“, ale slávy u Boha, protože spravedlnost nevyšla z nás, ale shlédla z nebe. Proto kdo se chlubí, ať se chlubí ne sám sebou, ale v Pánu. Proto při narození Pána z Panny oznamovali andělé: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.

Odkud ovšem pokoj na zemi, ne-li proto, že pravda vzešla ze země, to jest, že Kristus se narodil z těla? On je náš pokoj: obě dvě části, židy i pohany spojil v jedno, abychom mohli být lidmi, ve kterých má Bůh zalíbení, láskyplně spojenými poutem jednoty. Radujme se tedy z této milosti, aby naše sláva svědčila o našem dobrém svědomí. Nechlubme se sami sebou, ale chlubme se v Pánu. Proto je řečeno: Ty jsi má sláva, ty mi pozvedáš hlavu. Vždyť jaká nám od Boha mohla zasvitnout větší milost nežli ta, že maje jednorozeného Syna, učinil jej Synem člověka a naopak zase syna člověka učinil synem Božím?

Hledej zásluhu, hledej příčinu, hledej spravedlnost; a dívej se pozorně, zda najdeš něco jiného nežli milost.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost v Communiu kolem stolu

Kalendárium

Během adventních nedělí bude bohoslužebná sbírka vybírána na pomoc a úhradu léčebných výdajů Honzy Tůmy. Přispět je možné i při jiné adventní bohoslužbě do připravené kasičky vedle varhan. Peníze budou Honzovi předány během vánočních svátků, jako dárek od pražské farnosti. Předem děkujeme za pomoc!

2. prosince po bohoslužbě od 19,00 v Communiu bude probíhat s Petrem Janem Vinšem adventní zamyšlení nad Biblí. Při tomto setkání se zaměříme na Starý Zákon.

7. prosince od 18,00 do Communia v ulici Karolíny Světlé 21, Praha 1 přijde za dětmi Mikuláš a těm hodným rozdá nějaké ty dobroty. Nebojte, čerta sebou mít nebude.

9. prosince 2014 do 19,00 v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21, Praha 1 budete mít možnost popovídat si s našim farářem a biskupem Dušanem Hejbalem. Téma besedy je zatím volné.

10. prosince od 13,00 u sv. Vavřince se bude konat předvánoční úklid. Budeme připravovat kovový betlém, vánoční stromečky a také uklízet chrám na vánoční svátky. Za každou pomoc budeme velmi vděční!

14. prosince 2014 od 15,00 v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21, Praha 1 proběhne farní bazárek. Můžete přinést nabídnout spolubratřím a sestřám věci, které máte doma, vy už je nepoužíváte, ale jsou funkční a je vám je líto vyhodit. Přineste takové předměty (hrnky, knihy, oblečení,...) do našeho Communia. Tyto předměty se pak budou prodávat za symbolické ceny a vybraná částka pak bude přidělena do sbírky na pomoc a úhradu léčebných výdajů Honzy Tůmy. Předem děkujeme za pomoc!

Kalendář farní obce

16. prosince po bohoslužbě od 19,00 v Communii bude probíhat s Petrem Janem Vinšem adventní zamyšlení nad Biblií. Při tomto setkání se zaměříme na Nový Zákon.

Udalo se

9. listopadu při bohoslužbě od 17,00 jsme v rotundě Nalezení sv. Kříže pořádali sbírku sv. Willibrorda. Během bohoslužby jsme vybrali celkem Kč 1 465,-. Děkujeme! Tyto peníze budou zaslány do Utrechtské unie, kde budou použity na misijní projekty starokatolických církví.

18. listopadu od 19,00 v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 proběhla beseda s naším farářem a biskupem Dušanem Hejbalem o jeho návštěvě Říma, při které se setkal s papežem Františkem. Během tohoto povídání jsme se mohli podívat i na fotografie a zakousnout nějakou tu dobrotu, kterou jsme společně k této příležitosti přinesli.

30. listopadu od 17,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže společně jsme společně vstoupili do nového církevního roku 1. nedělí adventní. Požehnali jsme adventní věnce a opět si po roce zazpívali Ejhle, Hospodin přijde. Kupodivu jsme za ten rok melodii neopomněli a tak nám píseň pěkně vyšla. Také byl důležitým bodem bohoslužby farní shromáždění. Bylo potřeba zvolit novou farní radu a to povedlo. Nová farní rada je tedy v tomto složení:

- Boldišová Věra (zvolena 21 hlasy)
- Mádlová Monika (zvolena 19 hlasy)
- Matoušek Tomáš (zvolen 19 hlasy)
- Peták Petr (zvolen 15 hlasy)

Děkujeme všem farníkům, kteří se mohli zúčastnit farního shromáždění, a nové farní radě přeje mnoho zdaru do její činnosti.

Narozeniny v prosinci slaví:

Mgr. Marta Abrahámová, Ing. Juraj Boldiš, Irena Alžběta Česalová, Mgr. Kristýna Hulová, DiS., Ing. Dana Janovská, Josef Jemelka, Mgr. Tereza Komárková, Ondřej Kosnar, Eliška Sára Osvaldová, Alena Šebestová, Nina Šebestová, David Veleba, Mgr. Zuzana Velebová, Jiří Vöfl, Dominika Vošmíková, PhDr. Zuzana Všetečková, Jan Waulin, Jan Zelenák.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

Vánoce v pražské farnosti

KATEDRÁLNÍ CHRÁM SV. VAVŘINCE NA PETŘÍNĚ:

Štědrý den 24.12. ve 24,00

půlnoční eucharistická slavnost s koledami a hudbou folkrockové skupiny Fénix

Svátek sv. Štěpána – pátek 26.12. v 16,00

eucharistická slavnost s koledami

Slavnost Matky Boží 1.1.2015 v 15,00

eucharistická slavnost s koledami

Neděle 4.1.2015 v 17:00

eucharistická slavnost s koledami

Originální kovový betlém Jaroslava Válka denně přístupný od 10 do 16 hodin.

ROTUNDA NALEZENÍ SV. KŘÍŽE V UL. KAROLÍNY SVĚTLÉ NA STARÉM MĚSTĚ:

Hod Boží vánoční 25.12. v 17,00

eucharistická slavnost s koledami

Svátek sv. Jana evangelisty 27.12. v 17,00

eucharistická slavnost s koledami

Středa 31.12. v 17,00

eucharistická slavnost s poděkováním za uplynulý rok

Slavnost Zjevení Páně 6.1. v 18,00

eucharistická slavnost s koledami a „tříkrálovým žehnáním“

Křtu Páně – neděle 11.1. v 17,00

eucharistická slavnost

KAPLE SV. RODINY POD NUSELSKÝMI SCHODY

Vánoční vigilie 24.12. v 15,00

eucharistická slavnost s koledami

Svátek sv. Rodiny 28.12. v 15,00

poutní bohoslužba

(ten den nebude bohoslužba v rotundě Nalezení sv. Kříže)

7.12. – 2. neděle adventní

Iz 40,1-11

Ž 85

2P 3,8-15a

Mk 1,1-8

„Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!“

Den Narození Páně je zase o týden blíž. Možná nás tento čas více stresuje, protože nemáme ještě všechny dárky. Na cukroví jsme ještě ani nešáhli a úklid odkládáme na neurčito. V tuto dobu by však pro nás nemělo být více důležité to, k čemu nás nutí marketing obchodních domů a úklidová mánie, kterou jsme zdědili od našich maminek. Více bychom měli naslouchat adventnímu času v přípravě sebe sama. Tak jak Jan Křtitel připravoval všechny, kdo za ním chodili k řece Jordánu, na příchod toho, kdo má přijít po něm, tak bychom se my měli vnitřně hlavně připravit na příchod našeho Pána. Urovnat mu cestu k našemu srdci, urovnat naši cestu k Němu.

14.12. – 3. neděle adventní

Iz 61,1-4.8-11

Ž 126

1Te 5,16-24

J 1,6-8.19-28

Ve věčném čekání na Pána již možná ztrácíme pozornost. Generace za generací čeká. Vyhlíží. Tak jak čekali naši prarodiče, čekáme i my a učíme tak čekat i naše děti. Stále čekáme. A stále nic nepřichází. Snad i setrvačnosti, která tu funguje dva tisíce let, dochází baterie. Zpíváme sice „Ejhle, Hospodin přijde“, ale věříme ještě tomu, že to tak bude? Nedíváme se na příchod Páně jako na něco, co se nás vlastně netýká? Jednou možná se tak stane, ale nám, nám asi ne... Dokonce bychom v sobě našli i určitý stud, kdybychom měli nahlas přiznat, že s druhým příchodem Krista počítáme třeba i za našich dní. Koneckonců vždyť On nám sám říká, že neznáme den a ani hodinu, kdy tomu tak bude... Prostě tomu bude... Někdy... Jednou...

A v tomto vnitřním odsouvání této události začínáme ztrácet i dary Ducha svatého. Kdo z nás umí prorokovat, kdo uzdravovat, kdo mluví jazyky. Věškeré zázraky apoštolů jsou již jen slovy v Písmu či raritou letničních hnutí. A možná právě proto by o to více k nám měla znít slova sv. Pavla: „Plamen Ducha nezhásejte... dobrého se držte; zlého se chraňte...“ Protože to je stejně důležité jak kdysi, tak dnes. A to je i způsob, jak neusínat, když máme bdít.

21.12. – 4. neděle adventní

2S 7,1-11.16

L1 (Ž 89)

Ř 16,25-27

L 1,26-38

Představte si situaci: Někde uvnitř vás, v nejhlubší části vašeho srdce jasně rozeznáte slova, která vás povolávají... On vám odhalí svůj plán s vámi. Nezáleží už na tom, co jste chtěli učinit vy sami. Najednou je před vás postaven zcela jiný cíl. Jak byste se zachovali? Přijali byste Boží přání bez odmlouvání nebo byste se pokusili smlouvat? „A neměl bys na to, Bože, někoho jiného? Ne že bych ti jako nechtěl vyhovět, ale...“ Ale... Jak často říkáte Bohu ale?

Maria však žádným ale na Boží výzvu neodpověděla. Z jejich úst zní pokorně „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ Jsme toho schopni i my?

24.12. – Slavnost Narození Páně

Iz 9,1-6

Ž 96

Tt 2,11-14

L 2,1-14(.15-20)

Co to je, když září sláva Páně? Co v nás probouzí svátečnost? My se všelijak snažíme, abychom svátečnost do života někdy dostali, Vánoce jsou toho dokladem, ale dokud nebude kolem nás a v nás zářit sláva Páně, bude náš život všední a naše vánoční pohoda upocená a chtěná a vlastně frustrující.

Jenže o Vánocích se Bůh zbláznil. Natolik je s námi solidární, že se s námi chce rozdělit o svou slávu. Natolik se pro nás angažuje, že dokonce přijímá náš úděl. Stává se člověkem a bere na sebe všechno, co patří k našemu životu: v dítěti se stává dokonce křehkým, slabým, zranitelným. Abychom se ho nebáli. Abychom před ním neutíkali, zdrcení jeho majestátem. Malý Ježíš je skutečně Bůh s lidskou tváří. K tomuto dítěti se nemusíme bát se přiblížit: neublíží nám. Neohrožuje nás. Může se k němu blížit mocný či bezmocný, bezdomovec stejně jako byznysmen, hříšný nebo ctnostný. Pro každého je toto dítě přijatelné a blízké. Malý Ježíš nám ukazuje, že Bůh není nebezpečný, že je na naší straně a dosažitelný každému bez rozdílu.

Ten, kdo přijme jeho světlo, vidí jeho slávu a vidí stejně jako pastýři v betlémském dítěti Spasitele. Ten se stává novým člověkem.

Vánoce jsou k tomu, aby se taková proměna děla i v nás.

25.12. – Hod Boží vánoční

Iz 52,7-10

Ž 98

Žd 1,1-4(.5-12)

J 1,1-14(.15-18)

Vzpomínáte si s dětství jak den po „Ježíšku“ jako by ztratil veškerý ten jas očekávání? Vše na co jsme se těšili, už bylo za námi. Před námi už nebylo žádné tajemství. Nic na co by se dalo čekat se zatajeným dechem.

Naštěstí přibývajícím věkem rosteme do poznání, že radost z narození Spasitele není radostí jednoho dne. Vždyť tím, že se Ježíš narodil jako Boží Syn, tak jsme se i my mohli stát syny našeho nebeského Otce. Dnešní den není jen dávnou vzpomínku na události, které se stali kdesi v malém chlévě, protože trvalost a nezapomenutelnost této události je v nás všech tím, že jsme skrze Krista uvěřili v Boha Otce.

A tak se radujme! Narodil se Kristus Pán...

26.12. – Svátek sv. Štěpána

Sk 6,8-10;7,54-60

Ž 31

(1P 1,3.6-7.2,21b-25b)

Mt 10,17-22

Tvrdě zní Ježíšova slova, kterými připravuje učedníky na jejich budoucí úděl: „Budou vás vydávat soudům... Budou vás bičovat... Vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, povstanou děti proti rodičům a připraví je o život. Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno...“

Jak mohla působit ta slova na jeho učedníky? Neměli chuť se v tu chvíli tiše vytrazit, dřív než bude pozdě? Neříkali si třeba: „Opravdu mi tento člověk stojí za to, abych kvůli němu zemřel?“ A jak bychom se zachovali my, kdyby přímo nám byla řečena tato slova a věděli bychom, že to skutečně nastane? Zůstali bychom sedět dál v kostele? Naslouchali bychom Božímu slovu? Utěšilo by nás vědomí, že budeme spaseni, když vytrváme, a že při každém příkoří bude Duch svatý s námi?

Možná můžeme být rádi, že v naší zemi není situace, kdy bychom se museli bát vyznávat svou víru. Však ne všude na světě jsou podmínky stejné. Mnoho lidí pro Krista umírá stejně, jako kdysi umřel sv. Štěpán.

Tiše tak dnes pronesme modlitbu za ty, kteří nemohou volně vyznávat víru v Ježíše Krista...

27.12. – Svátek sv. Jana

1J 1,1-4

Ž 97

J 20,2-8 (J 21,19c-24)

Viděli jsme, slyšeli jsme, vlastníma rukama jsme se dotýkali... Život se zjevil a my jsme ho viděli... Šťastný člověk, který tohle může říct.

Kristus není téma pro salonní hovory teologů, Kristus je život, který se žije naplno, oheň, který stravuje, světlo, které prozařuje celé naše bytí. Tak svědčí o Ježíšovi Jan, syn galilejského rybáře Zebedea, učedník, kterého Ježíš miloval, autor 4. Evangelia. Když to Jan píše, je už starý. Dozrál a pochopil, rozumí tomu, čemu dřív nerozuměl.

Apoštol Jan byl Ježíšovi stále blízko. Prožil všechny podstatné události s ním. Šťastný člověk. Jediný z apoštolů se nebál jít až pod kříž, umírající Ježíš mu svěřil svou Matku a on jako první přiběhl k prázdnému hrobu po Ježíšově vzkříšení.

Jan vydal svědectví. A když je nám těžko, saháme po jeho evangeliu a možná chápeme, proč je symbolem tohoto autora evangelia orel jako symbol vzletu do Boží blízkosti.

Být při tom. To je veliké poslání. Být tam, kde mě Kristus chce, a mít otevřené oči a srdce.

28.12. – Svátek Svaté Rodiny

Iz 61,10-62,3

Ž 148

Ga 4,4-7

L 2,22-40

Svátek sv. Rodiny je v liturgickém kalendáři umístěn na první neděli po slavnosti Narození Páně. Na tento svátek podle liturgického roku připadají čtení, které se týkají Ježíšova dětství – útěk rodiny do Egypta, před Herodem; příběh dvanáctiletého Ježíše v chrámu, kde se svým rodičům ztratil; a dnešní čtení, kde se můžeme dočíst o první návštěvě chrámu, kde se sv. Rodina potkává se Simeonem a Annou.

Každý z těchto příběhů může být pro nás příkladem a ukázkou, že si sv. Rodina neprožila nic, co bychom si v rodině někdy určitým způsobem neprožili i my. Neukazují nám sv. Rodinu jako dokonalou, bezchybnou a Duchem naplněnou, ale převážně lidskou a nám podobnou. Bohu díky, že ve sv. Rodině můžeme nacházet oporu i příklad pro naše rodiny...

Jirka byl nedávno farní radou přijat na základě jeho žádosti o vstup do pražské farnosti. Ovšem mezi nás už chodí mnohem delší dobu. Mohli jste ho již vidět jak v kostele, tak i na některých mimobohoslužebných aktivitách. Čemu se však věnuje, když zrovna není s námi? Co má rád a proč si vybral starokatolickou církev? Na to jsme se ho zeptali v našem krátkém rozhovoru.

Narozen: 23. 7. 1969 ♂

Práce: asistent pedagoga

Hobby: ekumena, genealogie, Hořice, knihy Arthura Ransoma

Jirko, víme o tobě, že jsi k nám přišel z jiné církve, konkrétně z Církve Křesťanská společenství. Co tě nakonec přivedlo do naší farnosti a proč tě oslovila právě Starokatolická církev v ČR?

To byla dost dlouhá cesta, pokusím se vybrat jen nejdůležitější křižovatky. V rodině nikdo o církvi

či víře nemluvil, jen dědeček vzpomínal na školní léta, jak byl vyveden z kostela, kde při mši vypustil chrousty. První církvi, kterou jsem já kdy navštívil, byl 25. srpna 1988 na pozvání spolužáka sbor Českobratrské církve evangelické v Praze-Holešovicích, Na Maninách. Po několikaměsíčním váhání a hledání jsem se rozhodl přijmout Ježíše Krista za svého Spasitele a Pána, stal se křesťanem a 22. října 1989 se dal pokřtít vodou. Sametová revoluce přinesla mnoho změn, sbor opustil ČCE a vznikla Křesťanská společenství. V KS jsem byl členem nejprve v regionu Praha-Sever do roku 1994, kdy jsem (ne)ukončil vysokou školu, pak v Hořicích, kde jsem dělal pokladníka (a jiné papíry) a krátce byl i ve staršovstvu. Hořické společenství prošlo různými kotrmelci, až nakonec splynulo se sborem KS Jičín, protože jsem se v roce 2007 přestěhoval do Prahy a nebyl, kdo by ty papíry dělal. Členem KS Jičín jsem tehdy zůstal, než se usadím jinde (v CKS jsou členy jen ti, kdo do církve skutečně chodí; v praxi se ale s vyškrtnutím vyčkává), a z církve jsem vystoupil až v prosinci 2010, kdy jsem už měl v Praze stabilní zaměstnání.

Když jsem se v létě 2007 šel v Holešovicích podívat, kde jsem byl kdysi ponořen do vody, místo budovy zela jen hluboká stavební jáma. Bral jsem to jako znamení, že nemám hledět zpět, ale spíše do budoucna. V Praze jsem pak navštěvoval různé církve a poznával, že jakkoliv se velmi liší vnější formou, tradicemi a důrazy v učení i praxi, stojí na stejném základě. (Nebylo to pro mne nic nového, ještě před křtem jsem chodíval leckam a na koleji jsme se scházeli napříč denominacemi na skupince a v klubu Alef.) Vnímám jako vzájemně obohacující se občas podívat, jak dělají bábovičky na sousedním písečku (vlastně „na skále“). Chodil jsem i na

Rozhovor s Jiřím J. Šulcem

ekumenickou skupinku, kterou vedl jeden bratr a chtěl ji přetvořit v křesťanskou komunitu, církve „pro ty, co nikam nechodí“. Já mu oponoval, že je to protimluv a že konkrétně v Praze jsou už desítky společenství, jež spojitě pokrývají celé spektrum křesťanstva, a pokud chci něco pro Pána dělat, stačí si některé vybrat. Nicméně jeho vizi jsme spolu konzultovali a pro inspiraci obcházeli jiné církve. Jednou mi navrhl, abychom šli na bohoslužbu starokatolické církve, a tak jsem se v neděli 8. ledna 2012 prvně zúčastnil eucharistické slavnosti v rotundě Nalezení sv. Kříže.

Většina církví vyznává v Krédu, že Církev je jedna. V celém křesťanském moři je mnoho přístavů, ale realita je dnes taková, že jsou sdruženy do mnoha různých velkých institucionálních církví a křesťané plují jako lodi pod různými vlajkami. Považuji se spíše za „postdenominačního“ křesťana, než abych se zařazoval do nějaké škatulky, a tak jsem stále plul po volném moři, nahlížel do různých přístavů, ale v žádném jsem nebyl „doma“. Začal jsem ale pociťovat, že na otázku, odkud jsem, stále odpovídat: „Stále na cestě“ není ono, a měl bych se už taky usadit. Začal jsem hledat domovský přístav a řekl si, že to nemusí být nutně ta církev, kde jsem začínal. Využil jsem výjimečnosti Prahy, rozhlížel se a zjišťoval, s kterou církví jsme si nejbližší. Od února 2014 jsem se začal v rotundě objevovat častěji, na léto odjel utřídit myšlenky a výsledek už znáš: 9. října jsem podepsal přihlášku do pražské farnosti.

Starokatolická církev mě zaujala svým pevně formulovaným věroučným základem, usazeným do poloviny dějin Církve, a zároveň svobodou víry a svědomí ve věcech nad toto „křesťanské minimum“, což je ohromný ekumenický potenciál. Je mi sympatický důraz na osobní zodpovědnost a rozhodnutí každého člověka, ekumenická otevřenost i zdůraznění všeobecného kněžství věřících aktivní účastí na bohoslužbě. Je mi ctí číst z Písma v katedrálním chrámu naplněném anděly či v rotundě s tisíciletou historií, navíc po boku biskupa s apoštolskou sukcesí. Z praktického hlediska mi vyhovují bohoslužby ve všední dny večer, když na víkendy často odjíždím. A v lidské rovině jsem zde od počátku vždy nalezl vřelé přijetí. Teď si uvědomuji, že vlastně úplně poprvé jsem byl na starokatolické bohoslužbě už 2. září 2011 u sv. Vavřince, zrovna tam probíhal křest a já byl pak pozván k občerstvení.

Rozhodoval ses tedy pro vstup delší čas. Bylo snad i něco, co by tě naopak odrazovalo od naší církve, případně co ti rozhodování ztěžovalo?

O starokatolické církvi jsem věděl už dávno, kde v Praze působí, a z nástěnek stručně a srozumitelně, čemu věří. Už tím mi byla sympatická, i svou věroukou,

Rozhovor s Jiřím J. Šulcem

ale nikdy jsem se dovnitř nepodíval. Asi to chtělo ten správný čas, až budu připraven. Věřím, že to bylo v Božích rukou. Ačkoli jsem zdaleka nebyl ve všech církvích (na bohoslužbách kromě ekumenických letos jen v CASD, CB, CČSH, CKS, ČCE, ŘKC a samozřejmě v SKC), setkal jsem se s různými lidmi a uskupeními křesťanskými i jinými. Víím, že každá církev má své silnější i slabší stránky (objektivně i subjektivně), a kdybych měl všechny vyjmenovávat, byla by z toho religionistická studie.

Nerad mluvím o negativěch, ale budiž. Trochu mi v církvi chybí lidi, nemyslím tím jen virtuální členy, ale setkávání a sdílení mimo liturgii, přitom prostor by byl, nejen na chodníku před kostelem. Většina věcí, které by mě mohly odrazovat, ale vyplývá z toho, že církve se skládá z lidí, kteří jsou nedokonalí stejně jako já, a při bližším pohledu bychom podobné našli i jinde. Některé zvyklosti jsou pro mě nezvyklé tím, že přicházím z evangelikálně-charismatického neliturgického prostředí. Při jedné z mých prvních návštěv u sv. Vavřince se všichni přichozí u mě zastavili a uklonili; považoval jsem to za „starokatolicky specifické“ uvítání hostů a úklony opětoval, než jsem si všiml, že sedím vedle svatostánku atypicky umístěného v bočním oltáři (už si tam nesedám). Paradoxně má znalost římskokatolického katechismu a neznalost starokatolických specifík způsobuje, že přepínám na římské myšlenkové formy a ke starokatolickým, které mi jsou jinak mnohem bližší, přicházím z opačné strany.

Se zakotvením v nějakém přístavu jsem opravdu nespěchal, zvažoval jsem více variant, včetně „volného moře“. Matoucí pro mne bylo, že SKC je také trochu na volném moři, nezařaditelná, pro protestanty příliš katolická, pro katolíky nesjednocená s Římem. Starokatolictví mi tím ale umožňuje zachovat si nadhled a zároveň mi dává pevný základ, zázemí a duchovní ochranu. Nakonec jsem si srovnal důvody věroučné, praktické i lidské a do SKC vstoupil. Trochu mne ještě zdrželo pátrání po mém křestním zápisu, který se někde ztratil, ale na svůj křest si pamatuji a pochybnosti o něm nemám. Možná, o č déle jsem se rozhodoval, o to déle zde vydržím:-) Dosud jsem zaměstnání měnil po 12 letech a u církve jsem nyní nastavil interval dvojnásobný:-)

Svůj přechod od CKS (přes volné moře) do SKC chápu jako výsledek mé cesty, kam až jsem došel ve víře a jak se mi Bůh dává poznat; není to konverze, neboť zůstávám v Kristu a zůstávám i evangelikálem ve smyslu, že věřím, že k Bohu vede cesta skrze osobní rozhodnutí každého člověka, znovuzrození, uznání vlastní nedokonalosti a přijetí Ježíšovy zástupné oběti a Božího pozvání. Věřím, že jako starokatolík ještě více poznám hloubku Boží moudrosti a budu moci Církvi

posloužit duchovními dary, jichž se mi dostalo, v očekávání, co pro mne má Bůh připraveno.

Na nedávnou besedu s Dušanem jsi přinesl ke společné konzumaci Hořické trubičky. Ty jediné pravé! Copak máš s nimi společného?

Hořické trubičky jsou univerzální dárek, který mohu kamkoli přivést, každého potěší, a já nemusím nad výběrem přemýšlet. Podle legendy jejich recept přinesl v roce 1812 do Hořic francouzský voják. Zajímavostí je, že ty pravé hořické trubičky se skládají ze dvou opravdu nedílných součástí: roury a díry. Společné s nimi mám Hořice, kde jsem se narodil, prožil většinu života a často se tam vracím. Kromě toho jsem 4 roky předsedou Spolku rodáků a přátel města Hořic v Podkrkonoší v Praze, což kromě práce obnáší i možnost potkat zajímavé lidi. Raději upřesním, že jde o největší a nejsevernější ze sedmera Hořic v Česku, jediné jsou městem, a nejsou to Hořovice, s nimiž si je Pražáci stále pletou. Mimochodem, obraz Zvěstování Páně nad presbytářem naší románské svatokřížské rotundy namaloval roku 1870 Petr Maixner, který se v roce 1831 narodil v Hořicích. Další souvislostí je, že v Ostroměři u Hořic se kromě mého pradědečka narodil i spisovatel Eduard Štorch, který v září 1912 v Praze vstoupil do církve starokatolické. Že jejich bratři se přátelili, je už souvislost trochu vzdálená.

Děkuji za pedagogická ponaučení. Víím, že pracuješ ve škole s dětmi. Není to v dnešní době práce spíš za trest? Sama si dobře vzpomínám, jací jsme byli my raubíři, a nevěřím tomu, že by se děti postupující dobou mírnily. Jaké máš zkušenosti ty s touto prací?

Jako asistent pracuji s dětmi se specifickými vzdělávacími potřebami, což jsou právě ti nikoliv bezproblémoví. Věnuji se hlavně dětem s Aspergerovým syndromem, s poruchami pozornosti apod., které doprovázím a uhlazuji jim cestu, aby se „chytli“ mezi ostatními, a nakonec i v běžném životě. Naše škola se specializuje na nadané studenty, ale právě mezi nimi je i hodně těch, jejichž vývoj je nerovnoměrný a kteří potřebují pomoc, nasměrovat, socializovat. Je pak radost pozorovat ty, kdož během studia dospějí a zmoudří. Někdy je to ale proces dosti dlouhodobý. Obecně mám dojem, že dnes hodně dětí jsou raubíři, jenom dokud nedostanou do ruky nějaký displej, který můžou hladit prstem, a zírajíce naň, odtrhnout je nelze. A pokud je displejů méně, vznikají nad nimi dětské hrozny. Práce ve škole je pestrá, radostná i náročná, a tak vyhlížím příchod prázdnin stejně jako děti. Nebudou ony teď někdy zase Vánoce?

Rozhovor s Jiřím J. Šulcem

Ano, to budou. Když jsi to sám začal, jak se ty připravuješ na vánoční svátky? A jakým způsobem slaviš narození našeho Pána?

Vánoce budu trávit s rodinou v Hořicích, kam se sjedeme. Tradičně mým úkolem bývá koupit kapra <>. Do které z tamních církví kdy zavítám, to ještě nevím. Den Narození Páně většinou slavím soukromě, dojždám zbytky kapra a uzobávám cukroví, a pokud nebude bláto, půjdu se projít někam do přírody. Ale každopádně doufám, že si zároveň odpočinu, během volna se dostanu také k nějakému dlouho odkládanému úkolu a v lednu se opět objevím v Praze.

Děkujeme ti za milý rozhovor a přejeme ti požehnaný advent a Vánoce!

Ze schůzky Spolku rodáků a přátel města Hořice v Podkrkonoší v Praze

Farní vyúčtování za měsíc listopad 2014

Příjmy:

sbírky: 2 555,-
příspěvky: 1 924,-
úrok 267,-
sbírka UU 1 465,-

CELKEM: 6 211,-

Výdaje:

telefon: 616,-
Communio (nájem) 843,-
Communio (služby) 280,-
poplatky účet 70,-
květiny 258,-
varhaní doprovod 4 250,-
adventní věnec 550,-

CELKEM: 6 867,-

ROZDÍL: - 656,-

Běžný účet k 30.11.2014: 981 205,-
Pokladna k 30.11.2014: 22 474,-
CELKEM: 1 003 679,-